

บทนำ

ห้องสี่เหลี่ยมห้องนั้นมีดสลัวยิ่งนัก มีเพียงแสงริบหรี่จากเทียนไม่กี่เล่มที่ผ่านการใช้งานมานานจนน้ำตาเทียนจับกันเป็นคราบพอให้แลเห็นกลิ่นธูปฟุ้งกระจายตามสายลมยามดึกส่งตผสานกับกลิ่นฉุนของบุหรืร์จนเหม็นคลุ้งไปทั่ว

แสงมัวชั่วของเทียนส่องให้เห็นโต๊ะหมู่บูชาตั้งเรียงเป็นชั้นลดหลั่นกันไป แต่ละชั้นเต็มไปด้วยพระพุทธรูป เทวรูป ไปจนถึงบรรดาเครื่องรางของขลังมากมาย ไม่เว้นแม้แต่หัวกะโหลกมนุษย์ กระดุกสัตว์ และพานบูชาמידหมอโบราณอันคมกริบ ผาผนังซึ่งทำจากไม้กระดานเก่าติดผ้ายันต์ลวดลายต่างกันจนฝุ่นเขรอะเสริมความขลังอันน่าสะพรึงกลัวให้แก่ห้องดูมืดมัวยิ่งขึ้น

ผู้ชายเพียงคนเดียวในห้องนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชา ดวงตาดุดันจับจ้องสิ่งของที่วางเรียงรายอยู่บนพื้นกระดาน ชายสูงวัยเลือกหยิบกระดากแผ่นหนึ่งขึ้นมาอ่านข้อความข้างใน ปากอันเต็มไปด้วยหนวดเครารกเรื้อกระตุกยิ้มเมื่อจดจำทุกสิ่งในนั้นได้ขึ้นใจ เขาพับมันเป็นชิ้นเล็กอย่างที่ต้องการ แล้วหยิบหุ่นขี้ผึ้งบนพื้นขึ้นมาเพื่อวางกระดากแผ่นเดิมแนบไว้ตรงหลังของมัน มือใหญ่พินสายสิญจน์มัดทั้งสองสิ่งเข้าด้วยกันซ้ำ ๆ เสียงทุ้มต่ำท่องคาถาอาคม

ด้วยภาษาอันยากจะเข้าใจ

หมอไสยกวาดตาดูวัตถุที่เลื่อนบนพื้นอย่างถ่วงถี้ แล้ววางหุ่นขี้ผึ้งตัวเดิมลงตรงกลางระหว่างของทั้งหมด พนมมือบริกรรมคาถาอีกเนิ่นนานราวกับไม่มีที่สิ้นสุด

วัตถุนั้นไม่กระดานหายวับไปที่ละชั้น...ที่ละชั้น... จนกระทั่งเหลือหุ่นขี้ผึ้งมัดตราสังอยู่เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น !

ดวงหน้าเหี่ยมส่ายยิ้ม ก่อนหลับตาร่ายเวทอีกครั้งด้วยคาถาซึ่งท่องได้ขึ้นใจ พลันสายลมยามราตรีพัดกรูกรียวจนเปลวเทียนมอดดับ หน้าต่างห้องเปิดปิดไปมาด้วยแรงลมจนเกิดเสียงดังตึงตึงไปทั่ว สุนัขส่งเสียงหอนรบกวนเป็นทอด สลับกับเสียงนกกลางคืนที่ร้องโหยหวนชวนขนหัวลุก

ไอย่นยะเยือกคืบคลานเข้ามาทางหน้าต่าง กลิ่นเหม็นเน่าสะอิดสะเอียนคลอคลุ้งอยู่ทั่วทั้งห้อง เค้าร่างของผีตายโหงตนหนึ่งปรากฏขึ้น

ดวงหน้าซีดขาวของซากศพหญิงสาวที่หนึ่งคุกเข่าอยู่กลางห้องเงยขึ้นอย่างเชื่องช้า เผยให้เห็นนัยน์ตาบูดโปนจนแทบหลุดทะลักจากเบ้า เลื้อผ้าเก่าขาดวินจนไม่อาจปกปิดบาดแผลซึ่งเต็มไปด้วยน้ำเหลืองชุ่มโชกและหนองกินศพที่ไต่ยั่วเย้ายั่วไปทั่วตัวได้เลย

สภาพอันน่าพรั่นพรึงนี้ไม่ทำให้ชายในห้องมีท่าทางสะทกสะท้านแม้แต่น้อย หมอไสยจับจ้องผีตายโหงอัปลักขณ์นั้นอย่างพอใจที่สามารถควบคุมมันไว้ใช้งานได้เหมือนเช่นทุกครั้ง

“เจ้าจงตามไปดูศัตรูของข้าให้ดี อย่าให้มันหลุดรอดไปได้แม้แต่พริบตาเดียว !” ร่างลั่นทัดยื่นหุ่นขี้ผึ้งให้มันดูด้วยท่าทางวางอำนาจ

นางโหงพรายเลื้อบตามองหุ่นในมือเจ้านาย มันพยกหน้าซำ ๆ และหายวับไปกับตาราวกับไม่เคยปรากฏตนมาก่อน ทั้งให้ชายผู้นั้นเผยอยิ้มพอใจ

มือหนากำหุ่นขี้ผึ้งตัวเล็กไว้แน่นราวกับตอกล้วยว่า... ชีวิตของบุคคลที่มีข้อมูลผูกติดกับหุ่นตัวนี้อยู่ในกำมือของเขาแล้วเช่นกัน !

๑

เรือนร่างอรชรที่ยืนเด่นอิงกรอบหน้าต่างอาบไปด้วยแสงจันทร์สีนวล จณดุลิกลับชวนค้นหา ดวงหน้าดงามแต่มีสีแดงระเรื่อ ยามสายลมเย็นพัดจาก ภายนอกถูบไล้ ผมยาวสลวยถึงกลางหลังปลิวตามลมจนนิ้วเรียวยาวต้องกัดมันไว้ ข้างใบหู ขณะที่มันตาตำลึงยังคงทอดมองทะเลดาวบนผืนฟ้าอย่างชื่นชม ทราฐิ์ไม่ว่ามีสายตาวาววามอีกคู่หนึ่งจับจ้องเธออยู่นานแล้วด้วยความชื่นชมยิ่งกว่า

ร่างสูงก้าวเข้ามาใกล้อย่างเงียบเชียบประดุจต้องมนตร์แห่งจันทร์หา วงแขนแกร่งรวบกอดร่างกลมกลิ้งจากด้านหลังจนหญิงสาวสะดุ้งเฮือก รีบหมุน ตัวเผชิญหน้าเขาด้วยความตกใจ เธอถอนใจโล่งอกเมื่อพบว่าเป็นผู้ใด

“คุณนี่เอง...ตกใจหมดเลย”

เจ้าของวงหน้าหล่อเหลาคลี่ยิ้มโดยไม่พูดอะไร อ้อมแขนแกร่งโอบกอด ร่างกลมกลิ้งไว้อย่างเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ดวงตาคมปลาบจ้องมองเนตรหวาน ไม่วางตาจนหญิงสาวเห็นไฟปรารถนาที่ทำให้หน้าส่ำสวยร้อนผ่าว เจ้าของ ร่างน้อยหายใจขัดเมื่อนึกถึงความทรงจำอันหวานชื่นและร้อนร่าของเขากับเธอ

ท่าทางขัดเขินของหญิงสาวจุดประกายพราวระยับในเนตรคม ชายหนุ่ม กระซิบอ้อมกอดให้แน่นขึ้น ริมฝีปากร้อนโน้มนวลมาสัมผัสหน้าผากเนียน แล้ว

ลากไว้ที่เปลือกตา นวลแก้ม เคล้าเคลียเรียวกอวออย่างคลั่งไคล้ ก่อนจะ
ขบตึงหูเล็กๆ จนร่างบางสั่นสะท้าน

มือเชี่ยวชาญไหลลงมาตามแนวของชุดนอนมันลื่นที่ซ่อนผิวผุดผาดไว้
ภายใน แขนลื้อเส้นเล็กถูกลื่อนลงจากบ่าที่ละข้าง ชายหนุ่มดิ่งมันต่ำลงจนชุด
นอนสีหวานหล่นไปกองที่พื้น เผยร่างขาวกระจ่างตาท่ามกลางแสงจันทร์ส่อง
พร้อมกับอาการชื้นน้อยอีกเพียงสองชิ้นเท่านั้น สุดท้ายมันก็หลุดร่วงตามมาจน
เหลือเพียงเรือนร่างเปลือยเปล่าอันแสนรุ่มร้อนใจ

แม้สายลมหนาวจะพัดเข้ามาไม่ขาดสาย แต่อุณหภูมิภายในห้องกลับ
สูงขึ้นทันตา ร่างสูงสง่าก้าวประชิดรวดเร็ว ลิ้มรสกลิบบากหวานละมุนอย่าง
วาบวาม ชายหนุ่มอ้อมร่างงามเฝ้าชวนขึ้นมาแนบอก แล้วพาไปยังเตียงกว้าง
กลางห้องโดยที่ริมฝีปากหยักยังคงเคล้าเคลียปากอ้อมไม่คลาดคลาย

เตียงนุ่มยวบจนรู้สึกได้เมื่อเขาวางร่างเฝ้าชวนลง ก่อนจะทาบทับเธอ
ไว้ทั้งตัว...

เอ...หรือจะถอดเสื้อก่อนดีนะ...

เอาใหม่ดีกว่า...

เตียงนุ่มยวบจนรู้สึกได้เมื่อเขาวางร่างเฝ้าชวนลง ชายหนุ่มรีบถอดเสื้อ
เช็ดและกางเกงออกด้วยความเร่งร้อน แล้วเหวี่ยงมันทิ้งไปอย่างไม่มีติดัง
ไม่ต้องการเสียเวลาอันมีค่านี้ไปอีก เพียงชั่วพริบตาร่างสูงก็เปลือยเปล่าเช่นเดียวกับ
กับสาวน้อยบนเตียง

เขาทาบทับเธอไว้ทั้งตัว แล้ว...เอ่อ...แล้ว...แล้วยังไงดีละเนี่ย...

อ๊ะ! รู้แล้ว...

เขาทาบทับเธอไว้ทั้งตัว แล้วดูดดื่มความหวานจากริมฝีปากที่บวมเฝ้า
ด้วยรอยจูบอีกครั้งอย่างหลงใหล...

จะจริงเรือ...แค่จูบเนี่ยนะ ปากจะบวมเฝ้าได้...ม่รีเปล่า...

แต่नियाโรมานซ์ฝรั่งเขาเขียนไว้แบบนี้เนี่ย ของไทยอย่างฉรรร่า ซ่อนกลิ่น
ก็บอกไว้เหมือนกัน...แต่เออ...ฉรรร่าบอกว่าปากเห่อซ้ำ ส่วนซ่อนกลิ่นบอกว่าบวม
เฝ้า ตกลงมันซ้ำหรือบวมเฝ้ากันแน่...ไม่ได้ถูกต่อยนี้เนี่ย คงไม่ถึงกับเฝ้าหรือ
มึง...

ยุ่งยากซะมัด แต่เอาก็เอาวะ...บวมเจ๋อก็บวมเจ๋อ...

เขาทาบทับเธอไว้ทั้งตัว แล้วดูดดื่มความหวานจากริมฝีปากที่บวมเจ๋อ ด้วยรอยจูบอีกครั้งอย่างหลงใหล มือข้างหนึ่งลูบไล้ทรงอกเต่งตึงจนหญิงสาว ครางแผ่วเบาด้วยความเสียชาน ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยก่อนกดปากลงบน ยอดดอกขำนั้น ดูดดื่มขบเม้มอย่างทิวระหาย...

เอาละเว้ย! ถึงตอนนี้อีกแล้ว ฉันจะเขียนยังไงต่อละเนี่ย เขียนก็เรื่องต่อกี่เรื่องมันก็เข้าอิหฺรอบเดิมจนไม่มีมุกเหลือแล้ว

ลบ ๆ ๆ ๆ ย่อหน้านั้นเหมือนเรื่องที่ผ่านมามีมิดิ จะว่าไปมันก็เหมือนเรื่องก่อนหน้านั้นด้วย และยังเรื่องโน้นอีก...

ว้าก! ฉันจะเขียนว่าอะไรดีละเนี่ย!

พี่ซาร่านะพี่ซาร่า...อยู่ดีไม่ว่าดีมาให้คนไม่เคยเสียเงินแบบฉันเขียนนิยายโรมานซ์ก็อย่างนี้แหละ!

ทิซาคารละมือจากคีย์บอร์ดของคอมพิวเตอร์ในตึกด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ รอบตัวเธอเต็มไปด้วยหนังสือนิยายโรมานซ์ของนักเขียนทั้งไทยและเทศจนเกะกะไปหมด หลังจากถอนหายใจอีกสามเฮือกใหญ่ เจ้าหล่อนจึงตัดสินใจหยุดพักจากการปลูกปั่นฉากรักชวาวหวานสำหรับตัวละครกับคนอ่าน แต่ชวนปวดหัวสำหรับนักเขียนสาวจีนลักพักหนึ่งก่อน

นักเขียนสาวเซฟนิยายที่เขียนในวันนี้ แล้วกดปุ่มปิดคอมพิวเตอร์ ร่างโปร่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ พลงยืดแขนและเอี้ยวตัวไปมาให้หายเมื่อย

แม้ว่าทิซาคารจะไม่ใช่ผู้หญิงชาวหมวยสวยเด่นสไตล์เกาส์ญี่ปุ่นที่กำลังอินทรนถ้อยอยู่ในขณะนี้ แต่ใบหน้าคมหวานกลับดูเก๋ชนิดที่ไม่อาจมองผ่านเลยไป โดยเฉพาะดวงตากกลมโตอันมีชีวิตชีวาของเธอซึ่งดูเหมือนจะเป็นส่วนที่โดดเด่นจับตาที่สุดบนวงหน้า แก้มเนียนมีเลือดฝาดชมพูระเรื่อรับกับปากรูปกระจับและจมูกโด่งเป็นสันตรง ผมยาวสลวยหยิกเป็นคลื่นลอนตามธรรมชาติถูกรวบเป็นมวยง่าย ๆ เผยให้เห็นไผ่ผมรุ่มบนลำคอระหง

ทว่าสิ่งซึ่งทำให้เจ้าหล่อนไม่เหมือนใครอย่างแท้จริง นั่นก็คือการแต่งกาย อันเป็นเอกลักษณ์ตามแบบฉบับของสาวติสต์เต็มขั้น ร่างสูงโปร่งในยามนี้ใส่เสื้อยืดสีสดตัวเล็กกับกางเกงเลเพนต์ลายแซกสีตัดกัน วงแขนเรียวมีกำไล

พลสตักสลับสั้จัดจ้านข้างละเกือบสิบวง ขณะที่ข้อเท้าข้างหนึ่งสวมกระพรวนเสียงดังกริ้งกริ้งยามเจ้าตัวขยับกาย

แม้ใครหลายคนจะมองว่านักเขียนสาวแต่งกายแปลก หากทิจาการกลับชื่นชอบในความเป็นตัวเองจนไม่ใส่ใจคำพูดของใครทั้งสิ้น ขอเพียงเธอมีความสุข สนุกสนานกับการแต่งตัวตามแบบฉบับของตนโดยไม่ทำให้ผู้ใดเดือดร้อน เท่านั้นก็เพียงพอ

“เลิกเขียนแล้วเหวอะกะ” เด็กไว้จุกนุ่งโจงกระเบนสีเขียวเข้มแต่งองค์ทรงเครื่องครบครันโพล่หน้ามาถามจากนอกหน้าต่าง

“จะพรีก ฉันเขียนไม่ออกแล้วละ” หญิงสาวหยุดบิดขี้เกียจ หันไปส่งยิ้มโดยไม่มีท่าทางประหลาดใจสักนิดที่เห็นเด็กชายปรากฏตัวตรงหน้าต่างชั้นสองของบ้านได้ทั้งที่ไม่มีระเบียงหรือกั้นสาดอยู่ด้านนอก

“ขึ้นไปเล่นกันเถอะ ฉันกับรักรออยู่ตั้งนานแล้ว” เด็กชายอีกคนผุดขึ้นมากลางห้องนอน หน้าตาของเขาดูละม้ายเด็กคนแรกอยู่มาก แตกต่างกันที่ร่างอ้วนป้อมกว่าเล็กน้อยและแต่งเครื่องทรงกับนุ่งโจงสีเหลือง

“ไม่ได้หอรกพื้ม ฉันต้องเร่งปั่นนิยายให้จบ เดี่ยวส่งสำนักพิมพ์ไม่ทัน” ทิจาการย่นจมูก นึกขึ้นเมื่อนึกถึงเสียงแหลมสะท้านทรวงที่ซาร่าบรรณาธิการคนสวยใช้เวลาทวงต้นฉบับ

“อ้าว ! แล้วทำไมไม่เขียนต่อให้เสร็จละ” รักเดินทะลุผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องอย่างงุนงง

“เขียนไม่ออกนะสิจ๊ะ ฉันเลยว่าจะไปห้องพระลักแบปนิ่งแล้วค่อยมาเขียนต่อ พรีกพื้มเล่นกันไปเองก่อนแล้วกันนะ”

ทิจาการคลี่ยิ้มสไลให้รัก-ยมซึ่งบิดาเลี้ยงมาตั้งแต่ก่อนเธอเกิด นักเขียนสาวจึงมีศักดิ์เป็นน้องของกุมารพมจุกทั้งสองไปโดยปริยาย แม้ว่าจะโตเป็นสาวแล้วก็ตาม

ร่างเพรียวเดินตรงไปยังห้องพระซึ่งเต็มไปด้วยพระพุทธรูปมากมาย รวมทั้ง ‘ของดี’ ที่บิดาซึ่งเป็นอดีตหมอไสยศาสตร์ประจำตำบลสะสมไว้นาน ก่อนเขาจะวางมือมาประกอบอาชีพแพทย์แผนโบราณเพื่อช่วยเหลือคนเพียงอย่างเดียว และมุ่งหน้าปฏิบัติธรรมด้วยความศรัทธาในพระพุทธศาสนา

ทิจาการก้มลงกราบพระด้วยอาการสำรวม แล้วนั่งขัดสมาธิ เอามือวาง
ทับกันบนตัก กลับตาทำสมาธิเหมือนที่หญิงสาวทำเป็นประจำยามคิดงานไม่ออก
เธอสูดลมหายใจเข้าช้าๆ ผ่อนลมหายใจออกอย่างสบายๆ ดำดิ่งสู่ความสงบ

ใครจะคิดว่านักเขียนนิยายโรมานซ์ซึ่งกำลังมาแรงในขณะนี้จะมีบุคลิก
และนิสัยขัดกับงานเขียนของเจ้าตัวอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ก่อนหน้านั้นทิจาการ
ผู้หลงใหลในการอ่านนิยายทุกประเภทได้ลองเขียนนิยายของตนเองลงใน
อินเทอร์เน็ต แต่เรื่องที่ทำให้มีคนติดกันเกรียวกราวกลับเป็นนิยายแนวโรมานซ์
ที่หญิงสาวลองเขียนตามแรงยุของเพื่อนฝูงซึ่งชื่นชอบแนวนี้อยู่เป็นทุนเดิม เพียง
ไม่นานชื่อเสียงของ ‘ฮัมมิงเบิร์ด’ ซึ่งทิจาการดัดแปลงจากความหมายของชื่อจริงที่
แปลว่า ‘นก’ ก็เป็นที่รู้จักของคอโรมานซ์และได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสืออย่าง
ต่อเนื่อง

หลังจากทิจาการเรียนจบปริญญาตรีทางด้านนิเทศศาสตร์เมื่อปีกลาย
หญิงสาวจึงยึดอาชีพนักเขียนมาโดยตลอด เนื่องจากผลตอบรับจากงานเขียน
ของเธอดีมากชนิดพิมพ์ซ้ำไม่รู้กี่หน แต่ใครจะรู้ว่าคนเขียนกำลังหมดมุขกับจก
วาทวามที่ใครต่อใครชื่นชอบล่ำลือสำนวนจนไม่รู้จะสรรหาอะไรมาบรรยาย
แล้ว

นานเกือบชั่วโมงกว่าหญิงสาวจะออกจากสมาธิ ดวงหน้าสียิ้มละไมด้วยความ
อึดอึด สมองปลอดโปร่งสดชื่นใจหวัง ร่างระหงก้มลงกราบพระ แล้วเดิน
ออกจากห้องในเวลาเดียวกับที่ได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือดังจากห้องนอนของตน

ยังไม่ทันจับลูกบิดโลหะ ประตูไม้ก็เปิดออกอย่างเชื่องช้า โทรศัพท์
เครื่องเล็กลอยมาถึงมือ ก่อนร่างของเด็กจุกหน้าเป็นจะปรากฏขึ้นตรงหน้า

“ขอบคุณจะพี่ยม” หญิงสาวเหลือบมองหมายเลขที่โทรเข้ามา เสียว
สันหลังวามเมื่อรู้ว่าเป็นใคร “กะทิพูดค่ะ”

“บงซูร์! กูดมอร์นิง! นี่พี่ซาร่าคนสวยเองนะจ๊ะน้องกะทิ” เสียงหัวซึ่ง
ดัดเสียงจนแหลมบาดหูของบรรณธิการสาวประเภทสองทักทายอย่างคุ้นเคย

“สวัสดีค่ะพี่ซาร่า... เอ่อ...คือว่า...กะทิยังปั่นต้นฉบับไม่เสร็จเลย แต่
เหลือไม่กี่บทแล้ว อีกสองสามวันก็น่าจะเสร็จค่ะพี่” นักเขียนสาวหัวเราะแห้งๆ
เมื่อเดาสาเหตุที่ซาร่าโทรมาว่ายังไม่พ้นทวงต้นฉบับแน่นอน

“จ้ะ พี่จะรอ แต่ว่าวันนี้พี่ไม่ได้โทรมาทวงต้นฉบับหนูหรอกนะจ๊ะ” ชาร่าปฏิเสธเสียงยาวอย่างมีจิตทำให้คนฟังพอนลมหายใจเอือกใหญ่ด้วยความโล่งอก “แหม ! โล่งใจขนาดนั้นเชียว เสียงถอนหายใจยาวถึงปารีสแล้วนะ”

“โอ้ ! พี่ชาร่าก็ทราบนี่คะว่าโทรหานักเขียนตอนใกล้เค็ดไลน์ส่งนิยายเนี่ยมันทำให้หนาว ๆ ร้อน ๆ แค่นี้” ทิชากรน่าจะรู้ว่าบรรณาธิการของเธอหุติชะมัด

“เอาน่า พี่รู้ หนูแคนดู เขียนแกร็ก ๆ เตี้ยวกี่เสิร์จ” ชาร่าให้กำลังใจ “พี่อ่านพล็อตนิยายเรื่องใหม่ที่คุณน้องส่งมาแล้วนะ ที่เกี่ยวกับไร่รุ่งนุ่นะ พล็อตเรดชะ พี่จะชอบชอบ”

“ขอบคุณค่ะ จ้ะนกะก็เริ่มเขียนต่อจากเรื่องนี้ได้เลยใช้มั้ยคะ” หญิงสาวยิ้มร่าอย่างลึกลอด

“ใช่จ้ะ แต่ที่จริงพี่มีตังนิดหน่อย...” เสียงแหลมสะตืดสะตึงเปลี่ยนเป็นอาการเอางานจนคนฟังนัวหน้า “นิยายที่เกิดในไร่รุ่งนุ่นมีเยอะเยอะเต็มตลาด พี่เลยอยากให้งะก็หาความแตกต่างจากคนอื่นบ้าง”

“เช่นอะไรคะพี่” นักเขียนสาวพยายามคิดตาม

“อิตาพระเอกของกะก็เรื่องนี้เป็นเจ้าของไร่รุ่งนุ่นใช้มั้ยจ๊ะ ส่วนยายนางเอกเป็นคุณหนูลูกเศรษฐีที่ปลอมตัวเป็นคนงานสาวในไร่ เพื่อแอบดูว่าพระเอกซึ่งเป็นคู่หมั้นที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาของเธอ แท้จริงแล้วมีนิสัยอย่างไร พี่อยากให้กะก็ใส่รายละเอียดเกี่ยวกับงานของพระเอกและนางเอก โดยเฉพาะชีวิตในไร่รุ่งนุ่น รวมทั้งการทำให้ไร่ให้ลึกซึ้งไปถึงชุมชนชนิตที่ไม่มีนักเขียนนิยายโรมานซ์คนไหนทำมาก่อน ไม่แนะจ๊ะ กะก็อาจได้ฉากรักแสนดีมด้าในถังโอ๊กบ่มไวน์ก็ได้...โอ้คุณพระ ! คิดแค่นี้ฉันก็ขนลุกไปหมดแล้ว” คนพูดหัวเราะคิกคักกับไอเดียบรรเจิดพลางนึกวาดภาพตนเองเป็นนางเอกในเรื่องกำลังพลอดรักดูดดื่มกับพระเอกลำบักล้ามโตในถังโอ๊กบ่มไวน์

“กะก็ตั้งใจว่าจะหาหนังสือเกี่ยวกับการทำไร่รุ่งนุ่นมาอ่านและจะไปเซอร์เวย์ไร่รุ่งนุ่นแถวเขาใหญ่สักวันอยู่เหมือนกันคะ” ทิชากรบอกแผนการที่วางไว้คร่าว ๆ

“บ๊ยะชะเบ๊ชะโป่ง ! จ้ะดีเลย พี่มีรุ่นน้องที่สนิทมากอยู่คนหนึ่งทำไร่รุ่งนุ่นอยู่แถวโคราช หล่อล่ำล้าเล็กทั้งวงศ์ตระกูลเชียวละคุณน้องเอ๊ย ! ไร่รุ่งนุ่นของเขาใหญ่และดังมากเลยนะจ๊ะ บอกชื่อไปไม่ว่าใครก็ต้องรู้จัก ตัวเขาเองเป็นรุ่นน้อง

พี่ที่มหาวิทยาลัยและไปเจอกันอีกที่ตอนพี่ไปเรียนที่ฝรั่งเศส ส่วนเขาก็ไปเรียนเกี่ยวกับการทำไวน์ที่นั่นมาโดยเฉพาะ บ้านเขานอกจากจะมีไร่องุ่นแล้ว ยังมีรีสอร์ตใหญ่กับฟาร์มเลี้ยงวัวเป็นพัน ๆ ไร่อีกด้วยนะ กะทีไปหาข้อมูลที่ไร่เขาแค่แห่งเดียวก็ได้ครบหมดทุกอย่าง ไม่ต้องเสียเวลาไปทีอื่นเลย พี่เกริ่นกับเขาไว้แล้วละว่ากะทีอาจจะไปขอดูงานที่ไร่ของเขาและเขาก็ยินดี ถ้าหนูโอเคเบตง พี่จะได้ไปคอนเฟิร์มกับเขาให้ใจจ๊ะ”

“ขอบคุณมากค่ะพี่ซาร่า ดีเหมือนกัน กะทีจะได้หาเวลาไปสักวัน อาจจะเซ็นสัญญาก็ได้ค่ะ จะได้รับกลับมาเขียนและถือโอกาสพักผ่อนหลังจากบ่นเรื่องปัจจุบันจบด้วย” ดวงตาคู่สวยเหลือบมองปฏิทินบนโต๊ะเพื่อวางแผนงาน

“อืม...นี่แหละจะเรื่องที่พี่จะพูดกับหนู” เสียงขมิ้มเอ่ย “พี่อยากให้หนูไปลองใช้ชีวิตในไร่องุ่นของน้องพี่สักสองสามอาทิตย์ หนูจะได้ดื่มด่ำกับชีวิตของชาวไร่องุ่นและคนทำไวน์อย่างถ่องแท้ พอหนูค้มแบ็กพระนคร ความคิดจะได้ตกผลึกออกมาเป็นนิยายกับเก๋ๆเร้าให้พี่ฟังล่ะจ๊ะ”

“ไปอยู่ในไร่องุ่นเลยหรอคะ” หญิงสาวทวนคำเสียงหลง คุณพ่อสุดหวลลูกสาวเคยให้เธอออกไปค้างอ้างแรมนอกบ้านนาน ๆ เสียที่ไหนกัน เอาแค่ไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนแค่สัปดาห์สามคืน ท่านก็โทรตามเข้าตามเย็นแล้ว ทั้งที่ทิดาจรโตนเรียนจบปริญญาตรีมาเป็นปี และไม่ใช่สาวหวานเรียบร้อยช่วยเหลือตนเองไม่ได้เสียหน่อย พ่อก็รู้

“ใช้สิจ๊ะ หนูไม่สะดวกหรอ เอ...หรือว่ากลัวคุณพ่อไม่อนุญาต เอาจ๊ะเดี๋ยวพี่โทรไปขออนุญาตท่านเองแล้วกันนะจ๊ะ ตี๋มัย” ซาร่าเสนอ เพราะเคยได้ยินชื่อเสียงความหวงและห่วงลูกสาวของไกรฤทธิมาเช่นกัน

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ กะทีจะพูดกับพ่อเอง ถ้าเป็นเรื่องงาน ท่านคงไม่ว่ามั้งคะ” ทิดาจรลงเล แต่เมื่อนึกถึงมารดาผู้เข้าใจลูกเสมอ นักเขียนสาวจึงตั้งใจจะเกริ่นให้ท่านเป็นพวกก่อนจะไปถึงพ่อ

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ กะทีลองไปขออนุญาตท่านก่อน ได้ไม่ได้ค่อยมาบอกพี่นะจ๊ะ พี่จะได้นัดวันกับพ่อหนุ่มหล่อล่ำลึงเลิศของพี่อีกครั้งหนึ่ง” บรรณานิการคนสวยสรุป

“ตกลงค่ะ แล้วกะทีจะโทรไปรายงานให้ทราบนะคะ ขอขอบคุณพี่ซาร่า

มากค่ะ” หญิงสาวกดปุ่มวางสายพลาจครุ่นคิดหาวิธีพูดกับบิดา ไม่ทันสังเกตว่า ดวงหน้าสองดวงลอยมาประชิดเธออย่างไรรู้

“เฮ้ย !” หญิงสาวสะดุ้งโหยงตกใจจนมือไม้เปะปะ เช่นเดียวกับเด็กจุก ทั้งสองที่ร้องโวยวายและกระเด็นไปคนละทิศละทาง

“กะทินะกะทิ ตกใจแต่พองามแบบผู้หญิงคนอื่นก็ได้ ทำไมต้อง กระโดดโหยงแบบนั้นด้วยล่ะ แชนพาดหัวฉันจนเจ็บไปหมดแล้วนะ” รักลูป ศีรษะตัวเองป้อยๆ

“ใช่ โชคดีที่ฉันหลบทัน ไม่งั้นละหัวโนแบบรักแน่เลย” ยมส่ายหน้า

“ใครใช้ให้พวกพี่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉันอย่างนั้นล่ะ เป็นใครก็ตกใจทั้งนั้นแหละ” ทิชากรค้อนไล่ ก่อนเดินดุ่มไปนั่งเปะบนเตียงอย่างคนที่ยังไม่หายตกใจ

“ก็เราได้ยินว่ากะทิจะทิ้งพวกเราไปเที่ยวไว้ร่อนคนเดียวนี่นา แบบนี้เราก็ไม่มีเพื่อนเล่นนะสิ” รักทำหน้าม้อย

“ใช่” ยมพยักหน้าหงิกหงกอย่างงอนๆ “กะทินะกะทิ เสียแรงที่เป็นเพื่อน เล่นกันมาตั้งแต่กะทิเพิ่งเกิด พอโตเป็นผู้ใหญ่หน่อยละก็ทิ้งเราให้เล่นกันเองสองคน ไม่มาดูตาตุดี นี่ก็จะหนีไปเที่ยว ปล่อยให้เราอดอู้อยู่แต่ในบ้านกันสองคน”

“โอ๊ยๆ พี่ยมพี่รักจ๋า อย่างอนเลยนา ฉันไปทำงานนะจ๊ะ ไม่ได้ไปเที่ยว พี่อยู่กันสองคนเสียทีไหนกันล่ะ พอกับแม่ก็อยู่นี่นา ไม่เห็นน่าเหงาเลย” หญิงสาวทำเสียงอ่อนเสียงหวานเหมือนที่เคยได้ผลเสมอ

“พ่อไกรกับแม่ทิพย์ไม่เคยยอมเล่นสนุกกับเราเหมือนกะทินี่” รักทำปากย่นประท้วง

“พวกพี่รอฉันไม่กี่วันเท่านั้นเองน่า เดี่ยวฉันก็กลับ หายอนเถอะนะจ๊ะนะ นะ น้า” ทิชากรชูนิ้วก้อยขึ้นมาง้องอน

“ฮึ! ไม่หาย” เด็กชายซุดเขียวกอดอก ดวงหน้าเล็กเชิดขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง

“รักไม่หาย ยมก็ไม่หายเหมือนกัน ฉันละอิจฉะกะทิจะตาย ได้ออกไปเที่ยวนอกบ้านด้วย เมื่อก่อนตอนพ่อไกรยังเป็นหมอไสย พ่อพาเราไปโน่นไปนี่ตั้งหลายแห่ง แถมยังสั่งเราทำงานแทนพ่อตั้งหลายอย่างจนได้เจอคนเยอะเยอะไปหมด แต่หลังจากพ่อวางมือ เราก็ดูไม่ได้ออกไปไหนอีกเลย น้าเพื่อ

จะตาย” ยมหนึ่งทำคางด้วยความแข็ง เช่นเดียวกับรักซึ่งถอนใจยาวชวนให้คนมองอดสงสารไม่ได้

ทิวชารย่นคิ้ว หญิงสาวเข้าใจความรู้สึกของพวกเขา เพราะหลังจากไกรฤทธิ์วางมือแล้วหันมาเป็นแพทย์แผนโบราณเพียงอย่างเดียว ชายชราก็ไม่สั่งให้รัก-ยมออกไป ‘ทำงาน’ นอกบ้านแทนอีกเลย เพราะไกรฤทธิ์เห็นโทษของวิชาไสยศาสตร์ด้านมืดมามาก อดีตหมอไสยจึงหันมาศึกษาแต่ไสยขาวซึ่งมีไว้ช่วยเหลือมนุษย์ รวมทั้งมุ่งหน้าศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาพุทธด้วยความเคร่งครัด

“ฉันเข้าใจว่าพี่รักพี่ยมคงเมื่อที่ต้องอยู่แต่ในบ้าน” ร่างโปร่งบางนั่งลงข้างเด็กทั้งสองอย่างเอาใจ “เอาอย่างนี้ดีมั๊ยจ๊ะ ฉันจะรีบทำงานให้เสร็จ จะได้รีบกลับมาเล่นกับพวกพี่ แล้วจะซื้อของเล่นๆ กับน้ำองุ่นอร่อยๆ มาฝาก ดิฉัน”

หญิงสาวทำเสียงเล็กเสียงน้อยให้ชวนตื่นเต้น กลั่นยิ้มกับท่าทางลังเลแต่ยังพยายามวางท่าปั้นปึ่งของเด็กผมจุกทั้งคู่

“องุ่นสดจากต้นอร่อยน้ำ แช่ตู้เย็นให้เย็นเจี๊ยบ รับรองว่าชื่นใจ น้ำองุ่นก็เหมือนกัน อร่อยกว่าน้ำแดงที่พวกพี่ชอบตั้งเยอะ หากินยากด้วย” เมื่อเห็นเด็กชายกลืนน้ำลายเอือกใหญ่พลางจ้องเธอตาแป๋วด้วยความสนใจ ก่อนจะสะบัดหน้าหนี เสียงใสจึงสาธยายต่อไป “เอ...หรือว่าจะซื้อพายองุ่นด้วยดี เขาว่ามันอร่อยยิ่งกว่าพายที่ขายในตลาดแถวบ้านเราตั้งเยอะนะ พี่รักพี่ยมไม่สนใจหรือจ๊ะ”

ครั้นไม่เห็นมีคำตอบจากรัก-ยมซึ่งถอน ทิวชารจึงเปลี่ยนบทบาทเป็นไม่ตายสุดท้าย

“พี่รักพี่ยมไม่สนใจก็ไม่ใช่ไร ถึงยังไงฉันก็ต้องไปหาข้อมูลที่รื่องุ่นนั้นอยู่ดี ไม่ต้องซื้อของฝากก็เหมือนกัน ไม่เสียตังค์ด้วย ฉันจะไปทานองุ่นคนเดียวให้พุงกางเลย” ร่างระหลุกขึ้นอย่างไม่ใส่ใจทำให้เด็กผมจุกถึงกับหน้าเหลอหลาเพราะไม่ทันตั้งตัว

“เดี๋ยวลิกะที!” รักร้องเสียงหลง

“เราไม่จนกะทีแล้วก็ได้” ยมจุดแขนหญิงสาวไว้แต่ยังไม่วายทำท่าหยิ่ง

“จริงอะ?” คนถามยิ้มหน้าแบ่น ยมมั่งลงตามเดิม

“จริง แต่กะทิต้องซื้อถุงผงโต น้ำอุ่นเย็นเจี๊ยบ แล้วก็พายอุ่น อร่อยๆ มาฝากพวกเรด้วย” ยมรีบพูดเร็วปรือเพราะกลัวอีกฝ่ายเปลี่ยนใจ

“ถ้าไม่ซื้อมาจะจนจริง ๆ นะ” รักเสริมเสียงเข้ม

“ได้ลิ้จะ ฉันจะซื้อของฝากมาให้พี่เยอะๆ เลย สัญญา” สาวร่างโปร่งซุ้้นัว ก้อยขึ้นมารอให้ทั้งสองยกนิ้วของตนมาเกี่ยด้วยใบหน้าชื่นบาน

“ว่าแต่ว่ากะทิแน่ใจเหอว่าพ่อไกรจะอนุญาตให้ไป” ยมเอ่ยขึ้นมาอย่างมี เหตุผล เพราะรู้ดีว่ายากเย็นเพียงใดที่ผู้เป็นพ่อซึ่งหวงลูกสาวยิ่งชีพแบบไกรฤทธิ์ จะอนุญาตให้หิซารออกป่ค้ำอ้างแรมนอกบ้าน ทั้งที่หญิงสาวออกจะเป็นสาว มั่นซึ่งแฝงความท้าวประจักษ์ลุ่มเสียด้วยซ้ำ

“ฉันก็ไมรู้เหมือนกัน ความจริงฉันก็โตแล้วนะ ไปไหนมาไหนเองมาตลอด มีแต่ค้ำคินนอกบ้านนี้แหละที่พ่อไม่ค่อยยอมนัก ขนาดเพื่อนในกลุ่มซึ่งเป็น คุณหนูที่สุดยังได้ป่ต่างจังหวัดกับเพื่อน ๆ เลย มีฉันคนเดียวที่ไม่รู้ว่าพ่อจะหวง ป่ถึงไหน” เจ้าของร่างโปร่งปรับทุกข้ออย่างขัดเคือง

“กะทิเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อไกรนี่นา แถมยังมีลูกตอนแกอีก ก็ต้อง หวงเป็นธรรมดาแหละ” รักตบป่ำหญิงสาวเป็นเชิงปลอบ

หิซารพยักหน้าเข้าใจ หญิงสาวจำเรื่องที่มารดาเล่าได้ดีว่าไกรฤทธิ์เคย เป็นหมอไสยซึ่งมีผู้คนนับถือมาตั้งแต่เขายังเป็นหนุ่มแน่น ไม่ว่าจะเสกของขลัง ทำเสน่ห์ ลงนะหน้าทอง และทำคุณไสยอื่นอีกสารพัด บิดาล้วนทำมาจนหมด จน กระทั่งไกรฤทธิ์ได้พบกับทพิยสาวน้อยที่อายุอ่อนกว่าเขาเกือบยี่สิบปี ไกรฤทธิ์จึง หลงเสน่ห์เธอเสียเองจนถอนตัวไม่ขึ้น เขาเพียรตามเฝ้าเข้าเย็นจนสาวเจ้าใจอ่อน ยอมแต่งงานด้วยความเต็มใจ และลงหลักปักฐานแถวจังหวัดหนึ่งในเขต ปริมณฑลซึ่งเป็นบ้านของภรรยาจนทุกวันนี้

ไม่กี่ปีหลังจากนั้น ทั้งสองจึงมีหิซารเป็นลูกสาวคนแรกและคนเดียว ยัง ความปลาบปลื้มให้แก่ไกรฤทธิ์เป็นอันมาก เขาเฝ้าทุ่มเทความรักให้แก่บุตรสาว ประดุจแก้วตาดวงใจ และเริ่มวางมือจากการเป็นจอมขมังเวทนับแต่นั้น เนื่อง จากกลัวบาปกรรมที่เคยทำจะตกกับลูกหากเขายังคงใช่วิชาากับผู้อื่นต่อไป ไกรฤทธิ์ผันตัวเป็นแพทย์แผนโบราณรักษาผู้คนด้วยสมุนไพร ซึ่งมีชาวบ้าน มาใช้บริการอย่างเนืองแน่นไม่แพ้ตอนที่เขายังเป็นหมอไสย เนื่องจากได้ยิน

ถึงกิตติศัพท์ของฝีมือการรักษาที่ทำให้โรคร้ายหายได้ชะงัด อีกทั้งไกรฤทธิ์ยังไม่คิดเงินกับคนยากจนอีกด้วย

นอกจากชื่อเสียงของไกรฤทธิ์จะโด่งดังทางการรักษาคนแล้ว ความหวังบุตรสาวก็ขึ้นชื่อระบือไกลไม่แพ้กัน ตั้งแต่รู้ว่าได้ลูกสาว อติตหมอไสยกิริบไว้หมวดเพิ่มให้ดูซึ่งซัง หาไม้ตะพดมาถือเตรียมเคาะกะโหลกผู้ชายทุกคนที่พยายามเข้าใกล้ลูกจนใครต่อใครพากันเช็ดขยาดไปทั่ว หนาซ้างตั้งกฎเหล็กห้ามศิษกรออกไปค้างอ้างแรมนอกบ้านไกลหูไกลตาด้วยความหวังยิ่งกว่าไขในหิน โดยลืมไปว่าเจ้าหล่อนเป็นสาวหัวลุยแหลกเพราะอยู่ใกล้ชิดกับผู้เป็นพ่อมาตลอดนั่นเอง

ศิษกรถอนใจเอือกใหญ่อีกครั้งเมื่อนึกถึงบิดา เธอพยายามคิดเรียบเรียงคำพูดเพื่อขออนุญาตเขาด้วยความหนักใจยิ่งยวด

ศิษกรหรีตามองบิดาอย่างเริ่มหมดความอดทน หลังจากที่นักเขียนสาวยืนจ้องตากับพ่อมานานนับสิบนาทีแล้ว

“ตกลงพ่อจะให้ฉันไปรีเปลาจะ หนนี้ฉันไปทำงานนะ ไม่ได้ไปเที่ยว”

“นั่นสิจ๊ะ พี่รีบอนุญาตลูกไปเสียเถอะ กะที่มันไปทำงานนะจ๊ะ ไม่ได้ไปทำอะไรเสียหายสักหน่อย อีกอย่างเจ้าของไร่รุ่งนอะไรนั้นก็ป็นรุ่นน้องของหนูซาร่าไม่ใช่เธออ่ะ ฉันว่าเขาน่าจะไว้ใจได้นะ” ทิพย์พยายามช่วยไกลเกลี่ย

“ก็เพราะเป็นยายซาร่านะสิถึงไม่น่าไว้ใจ” ไกรฤทธิ์ค่อนว่า

“เอ๊ะพี่ไกรนี่! พูดอย่างนี้ได้ไง หนูซาร่าเธอออกจะน่ารัก ไม่น่าไว้ใจตรงไหนกัน” ผู้เป็นภรรยาตำหนิด้วยความไม่พอใจ ก่อนทำเสียงเข้มงวด “กะที่มันโตเป็นสาวแล้วนะพี่ ไม่ใช่เด็ก ๆ เหมือนเมื่อก่อน พี่ก็รู้ว่าเราสองคนเลี้ยงลูกให้ทำอะไรเองมาตั้งแต่เล็ก ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มันขอไปต่างจังหวัดโดยที่เราไม่ได้ไปด้วยเสียหน่อย ที่ผ่านมามันก็เห็นว่ามันดูแลตัวเองได้ดี พี่ปล่อยมันบ้างเถอะ”

“แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่นนี่” ชายสูงวัยผินมองภรรยาคุ้ยๆอย่างขัดใจจนหนวดสือดอกเลากระดิก

“ทำไมละจะพ้อ ถึงฉันจะไปนานหลายวันกว่าที่เคย แต่ใครซาก็ใกล้แค่นี้เองนะจ๊ะ เดินทางไม่กี่ชั่วโมงก็ถึง” ศิษกรพยายามต่อรอง “ถ้าพ่อเป็นห่วง ฉัน

สัญญาว่าจะโทรรายงานพ่อวันละสามเวลาหลังอาหาร ทั้งเช้า กลางวัน เย็นเลย...
นะจ๊ะพ่อ...ให้ฉันไปทำงานเถอะนะ”

เจ้าของร่างตัวมในชุดคอกลมสีขาว่าขณะมองท่าทางเอาจริงเอาจัง
ของบุตรสาว เขาถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนทำคอตก เปรยแผ่วเบากับตนเอง

“คงถึงเวลาแล้วสินะ...”

“ถึงเวลาอะไรหรือจ๊ะพี่” ทิพย์ซึ่งยืนอยู่ใกล้สามีที่สวดมนต์หน้าถ้ำอย่าง
ไม่เข้าใจ

“แล้วทิพย์ก็จะรู้เอง...” ชายชราสบตามรยาด้วยความเศร้าสร้อย

“พ่อทำท่าอย่างกับฉันจะไปออกบวชนั่นแหละ ฉันไปหาข้อมูลเขียนนิยาย
แค่สองอาทิตย์เท่านั้นเองนะจ๊ะพ่อ เดียวก็กลับมา” ทิศากรทำหน้ามุ่ม

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็ดีนะสิ” ไกรฤทธิ์ยิ้มเครียด ร่างตัวมสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อ
ถูกมรยาตีแชนดังเฉียะอย่างขัดใจ

“พี่ไกรพูดอะไรก็ไม่รู้ มันก็ต้องเป็นแบบนั้นแหละสิจ๊ะ จะมีอย่างอื่นอีก
ได้ยังงัยกัน” ทิพย์ค้อนปะหลับปะเหลือก

“ฉันสัญญาว่าจะรีบกลับให้เร็วที่สุดจ๊ะพ่อ พ่ออนุญาตให้ฉันไปเถอะนะ”
สาวร่างโปร่งกอดแขนบิดาอย่างอดอ้อน

“ข้ารู้ว่าถึงข้าจะปฏิเสธยังงัย เ็งก็ต้องไปที่นั่นอยู่ดี มันเป็นโชคชะตา
ที่เบื้องบนได้กำหนดไว้แล้วซึ่งข้าคงไม่อาจขัดทานได้” ไกรฤทธิ์ทอดตาบุตรสาว
สุดที่รักอย่างพยายามตัดใจ

“พ่อพูดแบบนี้แปลว่าอนุญาตให้ฉันไปแล้วใช่ไหมจ๊ะ” ทิศากรตาโตตื่นเต้น
เมื่อเห็นคนเป็นพ่อพยักหน้ารับแม่จะไม่เต็มใจนักก็ตาม

“ไชโย ! ขอบคุณนะจ๊ะพ่อ พ่อไกรของฉันน่ารักและใจดีที่สุดเลย ฉันละ
รักพ่อจริงจิง” หญิงสาวโอบกอดบิดาอย่างประจบ หอมแก้มซ้ายแก้มขวาเหมือน
ครั้งยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก จนคนเป็นพ่อหน้าขึ้นขึ้นมาเล็กน้อย

“ขอให้เ็งรักข้าแบบนี้ตลอดไปก็แล้วกัน” ไกรฤทธิ์เปรยพลางกอด
ร่างน้อยแน่นด้วยอาการหวงแหน

“วันนี้พี่ไกรเป็นอะไรนะ พูดจาประหลาดพิกล ถ้ากะทิมันไม่รักพ่อของมัน
แล้วมันจะไปรักแม่ที่ไหนกันเล่า” ทิพย์ส่ายหน้าอย่างระอ

“ใช่จะพ่อ ฉันรักพ่อที่สุด พ่อก็รู้” หญิงสาวรีบเอออเพราะกลัวบิดาเปลี่ยนใจ เธอหันไปยิ้มประจบมารดาที่ช่วยสนับสนุน “แล้วฉันก็รักแม่ด้วย รักที่ซู้ดเลย”

“ไม่ต้องประจบแม่เลย” คนเป็นแม่ค่อนข้างขบขัน แม้วดวงตาจะเป็นประกายถูกใจในคำบอกรักของบุตรสาว

“แต่ก่อนที่เอ็งจะไป ข้ามีของชิ้นหนึ่งอยากให้อ้างนำติดตัวไปด้วย” ไกรฤทธิ์ผลจากบุตรสาว ล้วงหยิบบางสิ่งซึ่งชายชราคล่องคอไว้ พนมมือไหว้ และถอดออกมา

“นี่มันตะกรุดที่พ่อห้อยติดตัวไว้ตลอดนี่จ๊ะ” ทิชากรมองตะกรุดสีทองเข้มซึ่งร้อยด้วยสายสิญจน์อย่างประหลาดใจ เพราะรู้ดีว่าเป็นของขลังซึ่งบิดาได้รับมาจากเกจิอาจารย์ชื่อดังตั้งแต่วัยหนุ่ม เขาจึงทั้งรักทั้งหวงยิ่งกว่าสิ่งใดชนิดไม่เคยให้ห่างกาย

“ต่อไปนี่มันเป็นของเอ็งแล้ว จงพกติดตัวไว้ รวมทั้งพระเครื่องและเบี้ยแก้^๑ ที่ข้าให้อ้างสวมติดคอไว้ทั้งหมดด้วย” ไกรฤทธิ์สั่งเสียงขรึม

“แต่ว่า...” ทิชากรตั้งท่าจะค้าน

“ถ้าเอ็งอยากไปรื้อถอนอะไรนั่นนั้ เอ็งก็ต้องเชื่อข้า” อดีตหมอไสยขาดด้วยใบหน้าที่ซึ่งทำให้บุตรสาวจำต้องยอมรับแต่โดยดี ชายชราสวมสายสิญจน์ให้แก่เธอ ก่อนพนมมือ เป่ามนตร์จนร่างบางสัมผัสได้ถึงกระแสอนุภาพประจักษ์ได้รับการปกป้องจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์และบิดาที่จะคอยคุ้มครองทิชากรนับจากนี้เป็นต้นไป

“ขอให้เอ็งตั้งมั่นในการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างที่ว่าพร้าบอกเอ็งเสมอ จำไว้ให้ได้ว่าบารมีแห่งคุณพระรัตนตรัยคืออำนาจที่จะคุ้มครองเอ็งให้พ้นภัย ส่วนสติจะเป็นเครื่องมือให้เอ็งฟันฝ่าทุกสิ่งได้ และที่สำคัญคือจงอย่าประมาทไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดทั้งสิ้น ข้ารอเอ็งอยู่ตรงนี้

^๑ เบี้ยแก้ เป็นเครื่องรางสำหรับแก้คุณไสย มนต์ดำ และยาสั่ง ทำด้วยเบี้ยจันซึ่งเป็นหอยทะเลชนิดหนึ่ง บรรจุพรอทไว้ภายใน แล้วปลุกเสกด้วยอาคม

เสมอเมื่อเอ็งต้องการ”

ทิวาการพนมมือขอบคุณบิดาอีกครั้ง แล้วสวมกอดพ่อแม่ด้วยความรักใคร่ดวงตากลมแพรวพราวเมื่อนึกถึงการเดินทางไปยังไร่ร่อนกว้างใหญ่ซึ่งจะเป็นจุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องใหม่ที่เธอจะลงปากกาเขียนในไม่ช้านี้

แม่บุตรสาวที่กำลังฝันหวานถึงไร่ร่อนจะกลับไปนานแล้ว ชายชราในชุดคอกลมสีขาวผูกผ้าขาวม้าคาดเอวยังคงอยู่ในห้องพระตามลำพัง

ไกรฤทธิ์ลืมหูลืมตาออกจากสมาธิอย่างช้า ๆ ร่างท้วมก้มลงกราบพระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่บูชาด้วยอาการสงบ ทว่าดวงตาลับทอประกายเศร้าล้าลึก มือยันยันตามวัยเอื้อมหยิบขวดแก้วใสใบเล็กซึ่งภายในบรรจุตุ๊กตาแกะสลักสองตัว หล่อด้วยน้ำมันหอมสิ่อพันธ์ขึ้นมาจากพาน ชายชราพนมมือขึ้น ชมบุชมิบปากท่องคาถาจนหนวดคกขยับไปมา ก่อนที่ร่างของเด็กผมจุกสองคนจะปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

“ข้ามีงานสำคัญให้พวกเอ็งทำ” ไกรฤทธิ์เอ่ยประโยคที่เขาไม่เคยพูดมานานหลายปี

รัก-ยมมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจแถมตื่นเต้นเมื่อได้ยินสิ่งที่พวกเขาอดหวังมาช้านาน แวตาสุกใสนั้นก็สนุกจนไม่อาจเก็บซ่อนไว้ได้

ทั้งสองหันกลับมายังชายชราอีกครั้ง ตั้งใจฟังคำสั่งอย่างใจจดใจจ่อ... โดยไม่ให้ตกหล่นเลยแม้แต่ประโยคเดียว